

malega že odslužen, koliko so pa ceste v — boljšem stanu, govore ceste same, naj si bodo potem banovinske ali občinske. Posebno občinska cesta, ki drži od banovinske ceste pod gradom gori proti cerkvi, je taka, kakoršna bi ne smela biti.

Trnovlje pri Celju. Nedavno smo poročali, da je v naši vasi preminula dobra žena Marija Grum. V isti hiši je potrkala dne 11. m. m. kruta smrt zopet na vrata in zahtevala mlado žrtev: Martina Gruma, moža Marije Grum in očeta četverih otrok. Mož je bolehal na pljučni jetiki, ki si jo je nakopal v kemični tovarni. Skozi vse dni svojega življenja je bil mož poštenjak na prvem mestu, vrl in dober oče. Ubogi otroci so na mah izgubili dobrega očeta in blago mamico. Rajni je bil zvest naročnik »Slovenskega Gospodarja«, ki ga je še na bolniški postelji rad prebiral. Pokojni naj v miru počiva, vsemogočni Bog mu bodi milostljiv sodnik!

Markstein v Severni Franciji. Tudi od tukaj se moramo malo oglasiti v tako priljubljenem »Slovenskem Gospodarju«, ker že nad eno leto bivamo tukaj na tem hribu. Imamo se čisto dobro, akoravno nas je le malo število Slovencev. Nismo pozabili na Boga, kakor so nas v naših otroških letih učili naši starši. Obiskali smo pred mesec dni Lurško Mater božjo v pravem Lurdu. Ne morem vam tukaj popisati krasote in lepote, katero smo tamkaj videli. Najlepše pozdrave pošiljam vam vsem dragim bralcem in bralkam »Slov. Gospodarja« ter vsem slovenskim fantom in dekletom!

*

Zanimiva pravda.

V kratkem bo obravnavalo sodišče v Parizu pravdo, ki se tiče trgovanja z orožjem in razpečevanja omamljivih strupov. V kočljivo zadevo je zapleten pariški poslanik afganistanskega pregnanega kralja Amanullaha ter kralj sam.

Ruskega begunca Hamukieva je nagovoril ob priliki sprehoda po carigradskih ulicah leta 1928 neki tujec in ga je pozval, naj potuje z njim v glavno mesto nove Turčije, v Angoro, kjer bode z lahkoto dobro trgoval. V Angori ga je peljal tujec k afganistanskemu poslaniku, kjer je prejel priporočilno pismo na afganistansko poslanništvo v Parizu. Hamukiew se je resnično odpravil v Pariz in je dobil tamkaj od poslanika Afganistana z imenom Ghulari Rabi Khana naročilo, naj nabavi 50.000 pušk s popolno opremo in 50 milijonov patron. Sprejel je ponujeno mu naročilo, kateremu je sledilo kmalu drugo in obenem mu je bilo nakazanih 50 milijonov frankov posojila. Koj za tem je bil Rus že v Londonu, kjer je prejel od angleške vojne oblasti po posredovanju švicarskih ter angleških porokov zahtevano orožje. Čez nekaj časa je naletel na dve finančni družbi, ki sta zagotovili njegovi trgovini z orožjem denarno pomoč. Odslej zanaprej pa se je zanimalo Rusovo toliko obetajoče trgovanje v razne neprilike. Ghulari Rabi Khan v Parizu je izjavil, on bo podpisal v imenu afganistanske vlade le od njega samega potrjene menice. Ker so se pa v Londonu ustavljali, priznati vrednost le od afganistanskega poslanika pod-

pisanih menic, se je cela sklenjena kupčija z orožjem razbila.

Nekaj mesecev za tem je bil kralj Amanullah pregnan iz Afganistana in prejšnji kraljev poslanik v Parizu zamenjan z drugim. Sedaj so pričela za Ruso, ki je bil duša kupčije z orožjem, razočaranja. Predvsem je skušal, da bi izsledil odstavljenega poslanika. Ta je bil pobegnil v Moskvo in se je pojavil nekje v Turkestanu kot oficir rdeče armade. Ker se Rusu ni posrečilo, da bi se poravnal mirnim potom z onimi, ki so mu dali naročilo za nakup orožja in municije, se je vrnil po dolgem tavanju nazaj v Pariz. V Parizu je naperil tožbo proti bivšemu afganistanskemu poslaniku in proti beži-kralju Amanullahu. V tožbi, ki pride te dni na dnevni red, zahteva opeharjeni Rus od nemaničev 15 milijonov frankov odškodnine radi protizakonitega preloma sklenjene kupne pogodbe.

*

Upravičen dvom. »Kaj je rekel tvoj oče, ko si mu po telefonu naznanil tvojo zaroko?« — »Nisem mogel prav razločiti, ali je odgovoril, ali pa je v telefon udarilo.«

No, saj jo imaš. Dva juda prideta v gostilno in vprašata, ali imajo kaj za večerjo. — »Samo dve ribi še, drugega nič več,« odgovorijo. — »Prinesite!« — Prinesejo: ena riba je bila velika, druga pa majhna. — »Kar vzemi,« pravi prvi jud drugemu, in le-ta si vzame večjo ribo. — »Sram te bodi,« pravi prvi jud nevoljno, »še manire ne poznaš.« — »I, katero bi pa bil ti vzela, če bi bil prvi jemal?« vpraša drugi jud. — »Malo, seveda!« odvrne prvi. — »No potem je vse v redu; saj jo imaš,« odgovori drugi jud.

Vedno ima smolo. Mlad berač je prišel k bogatinu prosit milodarov. Ta pa ga je kregal: »Tako mlad in zdrav človek, pa beračiš?« — Berač: »Veste, imel sem v življenju hudo smolo, si nisem nič znal naprej pomagati.« — Bogatin: »Kaj pa ste po poklicu?« — Berač se je zlagal: »Trobentač sem!« — Bogatin pa je imel doma trobento, jo prinesel in rekel: »Zaigrajte mi eno pesem!« — Berač, ki trobente še držati ni znal, se je hitro izgovoril: »Glejte, ali vam nisem rekel, da imam povsod smolo, jaz namreč ne znam igrati.«

Ojoi! »Elza, čez obe ušesi sem v vas zaljubljen!« — »To mi jih je že več reklo.« — Da pa jaz imam daljša ušesa, kot vsi drugi.«

Pozabljen. Profesor, ko so potapljačega potegnili iz vode, se udari po čelu in reče: »Zlomka vendar, sedaj sem se spomnil: jaz znam pa plavati!«

Vsakemu svoje. Mihel pride k odvetniku in mu pripoveduje zgodbo njegovega prepira. — Odvetnik: »Ali ste mi pa tudi vse po resnici povedali?« — Mihel: »Seveda; povedal sem vam čisto resnico! Mislil sem si, laži lahko vi sami pridate v zagovoru!«

»No, Andrejček, kam pa greš tako naglo?« vpraša sosed Vertinovnega Andrejčka, ki je urno korakal mimo njegove hiše. — »Očetu grem naproti,« odgovori Andrejček. — »Oče pridejo šele jutri domov,« reče sosed. — »Vem,« reče Andrejček, »ali jutri nimam časa, ker imamo šolo!«

Prijateljice. »Veš, tako sem razburjena, zdi se mi, da sem napravila nerodnost. Včeraj me je prosil Gustelj za roko, pa sem mu rekla, da se še ne hočem moštiti, ampak v kratkem da morda ustrezem njegovi želji. Kaj praviš, ali je to obljuba?« — »O, ne! Kvečjemu grožnja.«

Kaj pričakuje. Ko Nace dolgo in nepremično gleda na brzojavne žice, ga vpraša sosed: »Nace, zakaj pa gledaš na telegraf?« — Nace: »Veš, naš župan je danes svojemu sinu poslal telegrafično denar in jaz čakam, kedaj denar tu mimo gre, morda pade dol kak dinarček!«

Obljuba. Nekdo je kupil konjčka na sejmu. Ko je odjahal domov, se je stemnilo, začelo je bliskati, huda nevihta je prišla. Brž je obljubil mož, da bo prodal konja in ves znesek podaril v dobre namene, če bo prišel zdrav iz nevihte. Res se je zjasnilo in mož je držal besedo: vrnil se je na sejm, kupil ondi kokoš in povedal ljudem, da prodaja konja. A pristavil je, da samega konja ne proda, ampak tudi kokoš zraven. — »No, koliko pa hočete za oboje?« — »Za konja en dinar, za kokoš 5000 dinarjev,« se je odrezal čuden možakar.

Žena možu pri kosilu: »Dekla je odpovedala službo, ker si jo zjutraj tako ozmerjal pri telefonu.« — Mož: »Dekla, jaz sem vendar mislil, da govorim s teboj!«

*

Raznoterosti.

Vzorna farma. Pruska vlada je ustanovila med vojno v Finowu blizu Berlina veliko kmetijo, ki je zalagala z živili delavce bakrene livarne. Po vojni se je spremenila farma v vzorni zavod, ki se poslužuje najnovejših gospodarskih tehniških izumov. Grede in polja so po potrebi kurjena z elektriko in so deležna umetnega dežja, kar omogoči izdatnejšo in ponekod celo večkratno letino. V velikanskem kurniku s 4 in pol tisoč kokoši padajo sveža jajca takoj na mehaničen trak, ki jih nese v skladišča. Razen tega pošilja kmetija svoje pridelke s tovornimi avtomobili v Berlin in jih prodaja dopoldne na določenih krajih naravnost kupcem brez vsakega vmesnega posredovanja trgovcev. Vsled tega je finowsko blago cenejše ko v vseh berlinskih trgovinah in uživa veliko priljubljenost. Več kmetov iz okolice je sledilo temu zgledu. Njihova vozila so opremljena z označbo »neposredna prodaja«.

Srebrniki na tiru. Podružnica češkoslovaške Narodne banke v Moravski Ostravi je prejela obvestilo, da je na potu iz Prage 40 zabojev srebrnikov. Vrednost denarja je znašala nad 3 mi-